

Mi Guo- Xian (Trung Quốc)

Nghệ Thuật Khỏa Thân

Mới đến giờ lên đèn mà Thổ Khôi đã rửa xong chân tay mặt mũi. Vợ hắn đang ngồi trước ti vi xem phim. “Tách” - Thổ Khôi tắt cái tivi.

Hôm nay hắn vào thành phố làm ăn, gặp may kiếm được khá nhiều tiền, nhưng mệt bã người, bây giờ buồn ngủ lắm rồi, muốn đi nằm sớm. Thúy Hoa chiều ý chồng, lặng lẽ chui vào màn như một con chuột. Đợi khi Thổ Khôi đã lên giường, cô bèn tắt đèn.

“Tắt đèn làm đếch gì!” - Thổ Khôi lâu bầu, lại bật đèn lên, rồi hai tay hắn quờ quạng ôm lấy vợ.

“Cái lão quỷ này, không biết xấu hổ à... Bị ma ám hay sao thế hả?”.

Thổ Khôi chẳng nói chẳng rằng, loáng một cái đã lột hết quần áo lót của vợ. Cưới nhau đã ba năm, làm cái chuyện kia bao nhiêu lần rồi, thế mà hôm nay lần đầu tiên hắn mới nhìn thấy thân thể người đàn bà. Mắt hắn dờ ra, đầu óc như mù đi. Cặp vú có hai núm nhỏ màu sẫm trông như hai cái sừng dê mới nhú, trông đẹp bằng mấy thứ vú làm bằng cao su bày trong cửa hàng trên phố và mê ly hơn nhiều. Cái lưng thon thon, đôi chân dài dài, làn da trắng trẻo mịn màng như cây cải bắp mới lớn. Mình phải “làm” thôi, Thổ Khôi mút mút đầu lưỡi. Thúy Hoa của mình còn “nghệ thuật” hơn nhiều so với những bức tranh vẽ các cô gái trần truồng hắn vừa nhìn thấy trên thành phố sáng nay.

... “Ai mua vé không, ai mua vé không? Phim Giọt máu trinh nữ, phim Mỹ loại độc đây. Cơ hội hiếm có!”. Lũ phe vé mất dạy, vé giá 5 hào mà chúng bán đắt gấp 10 lần. Thổ Khôi đắn đo mãi mới dám mua một chiếc. Khi vào

rạp chiếu bóng, nhân viên soát vé bảo: “Đây là vé xem triển lãm hội họa ở gian bên chứ không phải vé xem phim, bác mắc lừa chúng nó rồi”. Thổ Khôi giận điên người định xé bét chiếc vé ấy, nhưng nghĩ lại, vé đã trót mua rồi, triển lãm lại ở ngay bên cạnh, tội gì chẳng đảo qua một tí, xem thiên hạ vẽ thế nào cũng hay chán.

Vào triển lãm rồi, Thổ Khôi mới cảm thấy kỳ lạ làm sao. Ôi mẹ ơi, trên tường treo bao nhiêu là tranh vẽ đàn bà không mặc tí tẹo quần áo nào mới kinh chứ! Hắn len lét liếc nhìn xung quanh, sau khi không thấy có người quen nào mới thở một hơi dài khoan khoái. Người trong xóm mà biết mình vào đây thì “dur luận” gay lắm!

“Này cậu gì ơi, tranh vẽ người trần truồng thế này mà sao bên công an người ta lại không có ý kiến gì nhỉ? Thằng cha Vương Tiểu Nhị xóm tớ chỉ bán có mấy bộ tú lơ khơ vẽ đàn bà ở trường thôi mà đã bị công an tóm cổ đưa lên đồn đấy!”.

“Đấy là những thứ văn hóa phẩm khiêu dâm. Còn đây người ta gọi là nghệ thuật. Khác nhau đấy!”.

Đầu óc Thổ Khôi bỗng sáng ra như căn phòng tối được thắp đèn. Trên đường về nhà trọ, hắn mê mẩn người, trong óc hiện lên toàn là hình đàn bà trần truồng các kiểu. Nghĩ mãi, rồi hắn cũng nghĩ tới cô vợ Thúy Hoa của hắn. Vợ mình xinh nhất xóm đấy chứ, mặt xinh này, thân hình cũng gọn gàng này, chỉ có điều suốt ngày mặc bộ quần áo rộng thùng thình, mọi đêm mình có làm cái chuyện kia thì cũng tắt đèn tối như hũ nút, chẳng được ngắm nghía gì, thật phí của. Lần này về nhà quyết phải bắt cô ấy “nghệ thuật nghệ thuật” một tí chứ. Thế là Thổ Khôi tạt vào chợ đêm mua cho vợ một bộ váy loại lụa mỏng tang nhìn thấy cả da thịt.

... Dưới ánh đèn sáng, Thúy Hoa trần như nhộng ra sức giãy giụa. Mọi khi cô ấy vẫn ngoan ngoãn theo hắn kia mà! Lần chồng trả này chỉ khiến cho

Thỏ Khôi càng thêm hăng tiết. Hấn thở phì phò ráng sức đè vợ xuống... Xong việc, Thỏ Khôi cảm thấy hôm nay mình mới được làm người đàn ông thật sự. Hấn ngồi dậy, tợp một ngụm trà rồi định làm tiếp lần nữa. Ai ngờ cô vợ bỗng bật khóc hu hu. Mới đầu Thỏ Khôi còn có chút khoái chí vì đắc ý, nhưng rồi hấn lập tức cảm thấy tình hình có chiều hướng nguy hiểm. Người đàn bà càng khóc càng to, càng thương tâm. Cuối cùng, tiếng gào khóc ấy khiến ông bố Thỏ Khôi chạy đến đập cửa vào phòng.

Mẹ Thỏ Khôi mất từ khi hấn còn ẵm ngửa. Ông bố một mình gà trống nuôi con nên người, cho nên Thỏ Khôi rất kính nể, sợ bố một phép. Cái nhà ba người này, Thỏ Khôi vâng lời bố, bố hấn nghe lời con dâu, Thúy Hoa là cao nhất, cái trật tự ấy chẳng ai dám đảo lộn.

“Nói cho tao xem nào, có việc gì thế hả? Đang yên ổn không đâu lại bắt nạt con Thúy Hoa, mày có muốn để tao xé xác ra không hả, thằng kia?”.

“Thưa bố, không có chuyện gì đâu ạ”.

“Không có chuyện, lại còn không có chuyện gì hả, đồ vô lương tâm, hu hu!”

- thấy được bố chồng bệnh, Thúy Hoa khóc càng to. Đang khóc, bỗng nghĩ đến cái túi xách chồng mang về chiều nay, cô bèn chạy đến lục túi. Quả nhiên Thúy Hoa lấy ngay ra được cái váy kia. Bây giờ thì càng rắc rối to rồi!

“Bố xem, cái thứ váy này chẳng hiểu anh ấy mua cho con dĩ nào đây... Đồ đốn ra thành phố chơi bởi với lũ đàn bà ngoài ấy, về nhà lại định học đòi bắt nạt con... Trời ơi! Hu hu! Con không muốn sống nữa!”.

Thỏ Khôi chớp chớp mắt, tròn mắt trắng dã, mồ hôi toát ra như tắm. Bị ông bố truy hỏi mãi, cuối cùng hấn đành ấp úng kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Ông bố giận tái mặt, những đường gân xanh trên trán ông run bần bật. Ông cầm chiếc ống điều phang một cái vào đầu Thỏ Khôi: “Đồ con mất dạy, mất dạy! Tám đời nhà ta thế là bị mày làm tan tành sụp đổ cả rồi, Lại còn nghĩ ra chuyện đi xem đàn bà ở trường nữa cơ, mày không thấy thằng Nhị Tiểu vừa

bị người bên công an tóm cổ lôi đi hả?”.

“Thưa bố, chuyện này khác ạ. Người ta làm chuyện khiêu... khiêu gì gì ấy cơ ạ. Còn con chỉ xem nghệ thuật thôi ạ”.

“Đồ súc sinh, lại còn già mồm hả!”. Cái ống điều lại phang một cái nữa vào đầu Thổ Khôi, lần này phang mạnh hơn. “Lần sau mà mày còn vào thành phố thì ông chặt chân, nghe chưa!”.

Cũng chẳng hiểu tại sao, hôm sau người trong xóm trông thấy Thổ Khôi ai nấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ, ghé tai nhau thì thầm cứ như chỉ sau một đêm mà trên đầu hắn bỗng mọc sừng hay sao ấy. Biết là chuyện lan ra ngoài xóm rồi, cho nên trông thấy ai là Thổ Khôi lẩn ngay. Thế nhưng cũng có lúc chẳng trốn đi đâu được. Mụ Hai, cái mụ gái góa trong xóm ngày thường vẫn bám riết tán tỉnh Thổ Khôi ấy, hôm nay mặt mày hớn hờ tươi roi rói hẳn lên. Mụ òng ẹo chặn đường Thổ Khôi:

“Thế nào, muốn xem mụ già này cởi truồng hả? Nhà tớ không có ai đâu, vào đây tớ cho xem này”.

Thổ Khôi ngượng chín người chỉ muốn độn thổ.

Tối hôm ấy trước khi lên giường, hắn chủ động tắt đèn chứ không để vợ tắt như mọi khi.